

TEMPLUL LUI SOLOMON

(967–960 î.H.)

SOLOMON ZIDEȘTE TEMPLUL

Lui David, tatăl lui Solomon, i se interzisese de Domnul să construiască Domnului un templu la Ierusalim, „căci ești un om de război și ai vărsat sânge” (1 Cronici 28:3). Astfel, îi revine lui Solomon sarcina de a construi Templul, pe care îl începe în anul al patrulea al domniei sale (967 î.H.) și avea să îi ia șapte ani.

Templul este descris în detaliu în 1 Împărați 6:1–10, 14–38 și în 2 Cronici 3:3–17. Avea o lungime de 60 de coți, lățimea de 20 de coți și înălțimea de 30 de coți (27 x 9 x 13,5 m sau 89 x 30 x 44 ft), era construit din piatră cioplită în carieră și compus din trei părți principale:

- pridvorul sau porticul;
- sala principală sau Locul Sfânt;
- sanctuarul interior, cunoscut și ca Locul Preasfânt sau „Sfânta-sfintelor”. Aici era locul unde a fost pus chivotul Legământului care adăpostea Cele Zece Porunci.

Solomon a mai construit camere lăturalnice pe trei niveluri, atât pe margini cât și în spate. Acestea aveau să fie folosite mai târziu ca un arsenal, o vistierie și o bibliotecă. De ambele părți ale pridvorului Solomon a pus stâlpi din bronz, unul numit Iachin, iar celălalt Boaz. Aceștia aveau 18 coți în înălțime (cca 8 m sau 26 ft 3 in), fiecare cu un capitel înalt de 5 coți (cca 2 m sau 6 ft 6 in). Solomon a placat pereții interiori cu lemn de cedru din Liban. Cedrii din munții Liban reprezentau o sursă de cherestea frecvent exploatată în Antichitate.

AURUL REGELUI SOLOMON

Solomon a acoperit cu aur tot interiorul Templului, până și pereții și pardoseala. Cu siguranță că a avut suficient aur. Venitul anual în aur al lui Solomon era, așa cum este raportat în 1 Împărați 10:14, 666 de talanți (cca 23 t), iar regina din Saba (Yemen) i-a mai dăruit 120 de talanți (cam 4 t).

Una dintre sursele de aur era localitatea Ofir care probabil trebuie localizată undeva în Vestul Arabiei, fie în zonele bogate în aur la nord de Wadi Baysh, fie între Mecca și Medina. Întâmplător, un *ostrakon* în ebraică descoperit la Tell Qasile, lângă modernul Tel Aviv, datând din prima jumătate a secolului al VIII-lea î.H., spune „aur din Ofir pentru Bet-Horon, 30 de șekeli”.

Cantitatea de aur de care dispunea Solomon era imensă, însă nu era unică în Antichitate. Templele egiptene erau uneori placate cu aur, iar orificiile unde se fixau îmbinările de siguranță au supraviețuit parțial. Faraonii Tutmes al III-lea (1479–1425 î.H.), Ramses al II-lea (1279–1213 î.H.) și Ramses al III-lea (1184–1153 î.H.) sunt cunoscuți ca unii care au placat temple

cu aur. O practică similară este întâlnită și în Mesopotamia, conform mărturiei lui Entemena, regele Lagașului (cca 2400 î.H.) și a regilor asirieni: Esarhaddon (681–669 î.H.) și Assurbanipal (669–627 î.H.). Cantități chiar mai mari de aur sunt atestate în Antichitate. Pythius, regele Lidiei, a dăruit regelui persan Xerxe (486–465 î.H.) 3 993 000 de darici de aur, adică aproximativ 61,5 t. Împăratul roman Traian (98–117 d.H.) a capturat cel puțin 4 393 t de aur de la daci (România modernă). Rezervele de aur ale Marii Britanii pentru 2005 au cântărit 320 t.

Este interesant de observat că, în Egipt, aproape contemporan cu Solomon, este faraonul Osorkon I (924–889 î.H.), cel căruia i s-a atribuit donarea celei mai mari cantități de aur către templele egiptene, și anume 18 t, în primii ani ai domniei sale. În total el a donat templelor egiptene aproximativ 383 t de metale prețioase. Tatăl lui Osorkon a fost Șesonk (945–924 î.H.). El este de regulă, identificat cu biblicul Șişak care a atacat Iuda în anul al cincilea al domniei fiului lui Solomon, Roboam (926 î.H.), și a luat câteva dintre vistieriile Casei Domnului și ale palatului regal, inclusiv scuturile din aur făcute de Solomon¹. Astfel, este posibil ca ultima afirmație înregistrată cu privire la aurul lui Solomon să fie darurile generoase ale lui Osorkon pentru templele egiptene. Dar cine știe ce s-a întâmplat mai târziu cu aurul?

DOTĂRILE TEMPLULUI

În 1 Împărați 7:23–26 citim despre un lighean din bronz uriaș, un rezervor emisferic folosit pentru purificarea ceremonială, numit „marea”. Era așezat pe 12 boi din bronz, orientați câte trei spre fiecare punct cardinal. Avea un diametru de 10 coți (4,6 m sau 15 ft) și o capacitate estimată de 44 kl (11 623 gal).

La Amathus în Cipru, 10 km la est de Limassol, au fost descoperite două vase masive din piatră pentru purificare ceremonială. Unul dintre acestea a fost dus la Muzeul Luvru din Paris în 1865; celălalt, mai fragmentat, se află încă *in situ*. Vasul de la Luvru are un diametru de 3,19 m (10 ft 6 in).

Mobila construită de Solomon include și zece suporturi mobile din bronz prevăzute cu roți. Pe aceste suporturi erau așezate bazine din bronz cu o capacitate de 880 l (230 gal) fiecare. Un suport din bronz înalt de 10 cm (4 in) datând din 1050–1000 î.H. a fost găsit la Megiddo, în Nordul Israelului. Suporturi asemănătoare, datând din secolul al XII-lea î.H., unele cu roțile încă la locul lor, au fost

Support de bronz prevăzut cu roți pentru susținerea unui vas, secolele: al XIII-lea și al XII-lea î.H. Scena de pe ajur reprezintă un cântăreț la psalterion. Cipru.

NOTE

- ¹ 1 Împărați 14:25
- ² 2 Împărați 25:9
- ³ 1 Împărați 7:42
- ⁴ Daniel 5:2–3

descoperite în diferite locuri din Cipru. Pe lângă obiectele din bronz, există și obiecte din aur, inclusiv un altar din aur, o masă, stesnice și boluri.

Totuși, din perspectiva Bibliei, măreția Templului nu consta în grandoearea caracteristicilor sale, ci mai degrabă în prezența vizibilă a lui Dumnezeu. „Casa Domnului s-a umplut cu un nor. Preoții n-au putut să mai stea acolo ca să facă slujba, din pricina norului; căci slava Domnului umpluse Casa lui Dumnezeu” (2 Cronici 5:13b-14).

SOARTA TEMPLULUI LUI SOLOMON

În 586 î.H., comandantul gărzii imperiale a Babilonului, Nebuzaradan, a incendiat Casa Domnului². Nu a mai rămas nimic din aceasta, deși unii susțin

că o rodie de fildeş apărută în mod misterios pe piața de anticități în 1979, care avea inscripționate cuvintele „(proprietate) a casei (Domnului), sfântă pentru preoți”, a fost probabil un mâner din fildeş care împodobește sceptrul unui preot de rang înalt al Templului. Este important de observat că Autoritatea Israeliană a Antichităților a declarat această rodie un fals, deși nu toți savanții sunt întru totul de acord. Rodiile sunt menționate de câteva ori în descrierea Templului ca fiind un motiv decorativ³. Construcțiile ulterioare, mai ales cea a regelui Irod, au oprit probabil orice urmă a Templului lui Solomon.

Armata babiloniană a distrus stâlpii din bronz, suporturile cu roți și „marea” din bronz și au dus bronzul la Babilon. Atât bronzul, cât și aurul și argintul din Templu au fost cu siguranță refolosite, deși cupele din aur și cele din argint din Templu apar la ospățul lui Belșatar, în 539 î.H.⁴

O reconstituire posibilă a Templului lui Solomon și a palatului din Ierusalim. Templul parțial decupat dezvăluie împărțirea sa în trei secțiuni, și anume 1) pridvorul, 2) sala principală și 3) sanctuarul interior („Sfânta-sfintelor”), unde era ținut chivotul Legământului. Afară în curte se poate vedea uriașul rezervor emiseric cunoscut ca „marea” și suporturile mobile din bronz prevăzute cu roți.

